12/06/2019

“Να θυμάστε αγαπητοί γονείς, ότι οι βαθμοί δεν αξιολογούν το παιδί”

/ Γνώμες

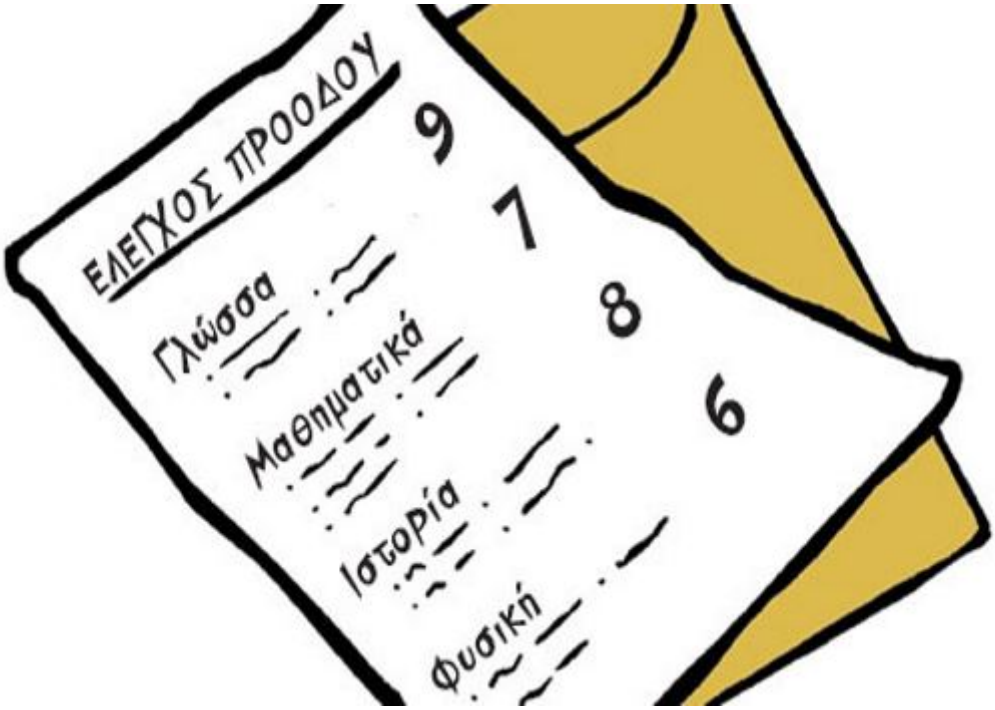

Κλαίρη Μαυρόματου – Χατζηκωντή, Δρ Φυσικών επιστημών

Την περίοδο αυτή, παιδιά και γονείς ζούνε την αγωνία των βαθμών, διότι η σχολική χρονιά φτάνει στο τέλος της και οι περισσότεροι μαθητές γράφουν διαγωνίσματα και όλοι περιμένουν βαθμούς.

Να θυμάστε αγαπητοί γονείς, ότι οι βαθμοί δεν αξιολογούν το παιδί. Αξιολογούν μόνο την προσπάθειά του στις σχολικές απαιτήσεις. Ο βαθμός δεν είναι το παιδί. Συχνά όμως οι γονείς, τα μπερδεύουν: «Είσαι ένα τίποτα» φώναζε η μητέρα στον Γιώργο, μαθητή μου της Β’ γυμνασίου, μπροστά σε φίλους του, καθηγητές του και άλλους γονείς, μια ημέρα ελέγχων! «Δες την Χριστίνα!» (Η μαμά της Χριστίνας και η μαμά του Γιώργου φίλες) «Δες τους βαθμούς της. Εσύ... τίποτα! Τεμπέλης. Μας ρεζίλεψες!».

Υπερβολικό; Ίσως, αλλά όχι σπάνιο. Η μητέρα αυτή ξέχασε την ευαισθησία και την ομορφιά της παιδικής ψυχής, της ψυχής του δικού της παιδιού, την τσαλαπάτησε, κατακερμάτισε και την αξιοπρέπειά του. Ακόμα κι αν αυτό δεν συμβεί μπροστά σε άλλους, συμβαίνει συχνά μέσα στο σπίτι, με τα ίδια αποτελέσματα. Ως

εκπαιδευτικός σας διαβεβαιώνω, ότι αυτό που σας περιγράφω είναι συχνό πρόβλημα στις σχέσεις γονιού-παιδιού.

Πέστε μου, τι πέτυχε η πιο πάνω μητέρα εκτός από το να ξεσπάσει τα νεύρα της λόγω του πληγέντος εγωισμού της; Μήπως το συμβούλεψε; Το νουθέτησε; Το στήριξε στη δυσκολία του; Όχι βέβαια. Το παιδί έτσι κι αλλιώς αισθάνεται ότι τα έκανε μούσκεμα. Έχει συναίσθηση. Σε όλα τα χρόνια μου ως εκπαιδευτικός δεν θυμάμαι να συνάντησα μαθητή που να μην γνωρίζει και να μην αποδέχεται ότι «δεν πήγε καλά με τους βαθμούς» γιατί «δεν προσπάθησε όσο χρειαζόταν».

Σε λίγες ημέρες οι εξετάσεις θα τελειώσουν. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει. Στις λίγες αυτές ημέρες, έτσι κι αλλιώς, δεν προλαβαίνει ο μαθητής να αναπληρώσει ελλείψεις μιας ολόκληρης χρονιάς. Ο γονιός που ανησυχεί για το παιδί του θα έπρεπε να το είχε καταλάβει προ πολλού και να είχε βοηθήσει όπως μπορούσε νωρίτερα.

Τώρα τι μπορεί να γίνει ώστε να ωφεληθεί το παιδί; Ας αναρωτηθούμε: Τι επιθυμούμε για το παιδί μας; Η ερώτηση δεν είναι ρητορική. Είναι πολύ συγκεκριμένη.

Προφανώς, επιθυμούμε να το βοηθήσουμε να περάσει ομαλά αυτήν την δύσκολη περίοδο εξετάσεων. Να καθίσουμε δίπλα του, όχι ως κατήγοροι ή δικαστές, αλλά ως γονείς. Με αγάπη. Να του ανακουφίσουμε το ψυχικό άλγος, να το στηρίξουμε στην δυσκολία του και στη συνέχεια να του δείξουμε το δρόμο.

Να πώς: Μετά από την περίοδο αυτή, όσο συντομότερα τόσο το καλύτερο, οφείλουμε να κάνουμε την πιο σοβαρή συζήτηση μαζί του. Θα κουβεντιάσουμε μαζί του το λόγο για τον οποίον πρέπει να μελετά και να είναι συνεπής στις σχολικές του υποχρεώσεις. Θα διαπιστώσουμε αν έχει συγκεκριμένες δυσκολίες με την μελέτη του, οπότε πρέπει να στοχεύσουμε σε αυτές. Θα κουβεντιάσουμε στην συνέχεια για την αξία της μόρφωσης, της παιδείας, την ευθύνη τους απέναντι στο εαυτό τους και τους άλλους, την ανταπόκριση στις υποχρεώσεις τους, (που για το παιδί είναι το σχολείο) και ασφαλώς, ανάλογα με την ηλικία, την επαγγελματική του προοπτική, και τους προσωπικούς του στόχους. Θα του διδάξουμε ότι δεν υπάρχουν αδιέξοδα και ότι πάντα υπάρχουν εναλλακτικές. Θα το βοηθήσουμε να μορφοποιήσει το προσωπικό του όραμα για τη δική του ζωή, που ως γονείς οφείλουμε να σεβαστούμε και να υποστηρίξουμε. Συγχρόνως θα αποσυνδέσουμε μέσα μας τουλάχιστον, την παιδεία από το βαθμό. Ο καλός βαθμός θα έλθει μόνο ως συνέπεια της συνειδητοποίησης των παραπάνω από το ίδιο το παιδί.

Αλλά και εμείς ως ενήλικες πρέπει πλέον να έχουμε συνειδητοποιήσει και να

γνωρίζουμε, ότι η ευτυχία δεν κρύβεται στους βαθμούς ή σε άλλες εξωτερικές επιτυχίες, αλλά βαθειά μέσα μας, στην ισορροπία και την αγάπη. Θέλουμε παιδί ευτυχισμένο, άνθρωπο ευτυχισμένο. Όχι μόνο επιτυχημένο.

Πρώτη δημοσίευση: Εφημερίδα Μυτιλήνης «Εμπρός»